A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (ötödik tanács)

2004. június 28.*

A C-445/02. P. sz. ügyben,

a **Glaverbel SA** (képviseli: S. Möbus Rechtsanwältin, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-36/01. sz. Glaverbel kontra OHIM ügyben (egy üveglap felülete) hozott 2002. október 9-i ítélete (EBHT 2002., II-3887. o.) ellen benyújtott, ezen ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése tárgyában, amennyiben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsa nem sértette meg a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.), amikor meghozta az üvegből készült termékek felületén használt motívum közösségi védjegyként történő lajstromozásának elutasításáról szóló, 2000. november 30-i határozatát (R 137/2000-1. sz. ügy),

* Az eljárás nyelve: angol.

az eljárásban másik félként

a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (képviselik: G. Schneider és R. Thewlis, meghatalmazotti minőségben)

az elsőfokú eljárás alperesének részvételével,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: C. Gulmann tanácselnök (előadó), R. Silva de Lapuerta és J. Makarczyk bírák,

főtanácsnok: F. G. Jacobs,
hivatalvezető: R. Grass,

a főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

1 A Bíróság Hivatalához 2002. december 9-én benyújtott kérelmével a Glaverbel SA (a továbbiakban: Glaverbel) a Bíróság alapokmányának 49. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az Elsőfokú Bíróság a T-36/01. sz., Glaverbel kontra OHIM ügyben (egy üveglap felülete) 2002. október 9-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-3887. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezése céljából, amennyiben az Elsőfokú Bíróság ítéletében megállapította, hogy a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM) első fellebbezési tanácsa nem sértette meg a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.), amikor meghozta az üvegből készült termékek felületén használt motívum közösségi védjegyként történő lajstromozásának elutasításáról szóló, 2000. november 30-i határozatát (R 137/2000-1. sz. ügy) (a továbbiakban: a megtámadott határozat).

A jogi háttér

2 A 40/94 rendelet 4. cikke így rendelkezik:

„Közösségi védjegyoltalom tárgya lehet minden grafikailag ábrázolható megjelölés, így különösen szó — beleértve a személyneveket —, ábra, kép, alakzat, betű, szám, az áru vagy a csomagolás formája, ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól."

3 Ugyanazon rendelet 7. cikkének (1) és (3) bekezdése így rendelkezik:

„(1) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

[...]

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;

[...]

(3) Az (1) bekezdés [b) pontja] alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztetőképességet."

A jogvita alapját képező tényállás

4 1998. április 24-én a Glaverbel védjegy-bejelentési kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz, ahol kérte „a termékek felületén használt mintázat" közösségi védjegyként történő lajstromozását a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 11., 19. és 21. osztályba tartozó árukkal — azaz elsősorban az egészségügyi berendezések gyártására és előállítására használt üvegtermékekkel — kapcsolatban.

5 A lajstromoztatni kívánt védjegy egy üvegből készült termék felületére ráilleszthető absztrakt motívum volt.

6 2000. január 24-i határozatával az elbíráló elutasította a lajstromozás iránti kérelmet, többek között azzal az indoklással, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a kérelmezett megjelölés nem alkalmas megkülönböztetésre.

7 2004. február 4-én a felperes fellebbezést nyújtott be e határozat ellen.

8 A megtámadott határozat elutasította a fellebbezést, azzal az indoklással, hogy a szóban forgó megjelölés nem volt alkalmas a megkülönböztetésre, mivel alkalmatlan az érintett termékek kereskedelmi eredetének megjelölésére.

A megtámadott ítélet

9 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. február 19-én benyújtott keresetlevelével a Glaverbel a megtámadott határozatra vonatkozó megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be.

10 A megtámadott ítélet helyt adott e keresetnek.

11 Jóllehet az ítélet elutasította a felperes által előterjesztett — a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja megsértésén alapuló — jogalapot, helyt adott a meghallgatáshoz való jogának megsértésén alapuló jogalapnak, amelyet a felperes ugyanazon rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján később terjesztett elő. A megtámadott ítélet következésképpen megsemmisítette a megtámadott határozatot.

A felek kérelmei

12 A Glaverbel azt kéri, hogy a Bíróság:

— helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az OHIM első fellebbezési tanácsa nem sértette meg a 40/94/EK tanácsi rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját;

— semmisítse meg a megtámadott határozatot, amennyiben ez utóbbi rendelkezés alapján elutasította a szóban forgó megjelölés lajstromozását;

— kötelezze az OHIM-ot az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás költségeinek, valamint a jelen eljárás költségeinek viselésére.

13 Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és kötelezze a Glaverbelt a költségek viselésére.

A fellebbezésről

14 A Bíróság eljárási szabályzatának 119. cikke alapján, ha a fellebbezés nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, a Bíróság — az előadó bíró jelentése alapján és a főtanácsnok meghallgatását követően — indokolt végzéssel bármikor elutasíthatja a fellebbezést.

15 A Glaverbel sérelmezi, hogy az Elsőfokú Bíróság a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának téves értelmezésére támaszkodott, amikor úgy ítélte meg, hogy az üvegen levő mintázat, amelynek közösségi védjegyként történő lajstromozását kérte, nem alkalmas a megkülönböztetésre.

16 A Glaverbel jogalapja négy részre osztható fel.

Az első részről

A felek érvei

17 A Glaverbel előadja, hogy a 40/94 rendelet 4. cikke szerint semmilyen megkülönböztetés nem tehető a grafikai ábrázolásra alkalmas különböző megjelölések között. Különösen annak a feltételnek, hogy „e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól" azonos módon kell vonatkoznia mindegyik megjelölésre. Ez azt jelenti, hogy azonos feltételek, szempontok és értelmezések alkalmazhatók rájuk.

18 A Glaverbel felrója, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 23. pontjában azt állította, hogy valamely termék felületén használt motívumból álló megjelölésnek az érintett vásárlóközönség általi észlelése nem feltétlenül ugyanaz, mint egy szó- vagy ábrás védjegy esetében. Ez az állítás téves. Különösen hiba azt állítani, hogy ez a megkülönböztetőképesség eltérő megítéléséhez vezet. Az Elsőfokú Bíróság helytelenül jelentette ki, hogy a szó- vagy ábrás védjegyeket a fogyasztók általában azonnal a termék kereskedelmi eredetének azonosító megjelöléseként észlelik. Ez az állítás különbséget tesz a szó- vagy ábrás védjegyek és más — a jelen esetben szóban forgóhoz hasonló — típusú védjegyek között. Ennek az a következménye, hogy a szó- vagy ábrás védjegyek megkülönböztetőképessége általában jelentősebb, mint a más típusú védjegyeké. Az ilyen értelmezés jogilag nem megalapozott.

19 Az OHIM úgy véli, hogy a jogi érvelésnek ez a része elfogadhatatlan, mert bírálja a tények Elsőfokú Bíróság általi értékelését.

A Bíróság álláspontja

20 Az Elsőfokú Bíróság — a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmezése során — a megtámadott ítélet 22. pontjában helyesen hívta fel a figyelmet arra, hogy egy megjelölés megkülönböztetőképességét egyrészt a lajstromozás iránti kérelemben megjelölt termékek és szolgáltatások, másrészt az érintett közösség észlelése szempontjából kell megítélni (lásd — a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontjával azonos szövegezésű rendelkezés kapcsán — a C-299/99. sz. Philips-ügyben 2002. június 18-án hozott ítélet [EBHT 2002., 5475. o.] 59–63. pontját és a C-218/01. sz. Henkel-ügyben 2004. február 12-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-1725. o.] 50. pontját).

21 Az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 23. pontjában, hogy a 40/94 rendelet 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja nem tesz különbséget a különböző természetű megjelölések között (lásd — szintén a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja kapcsán — a C-53/01. — C-55/01. sz., Linde és társai egyesített ügyekben 2003. április 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-3161. o.] 42. pontját).

22 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet ugyanezen pontjában kijelentette, hogy az érintett vásárlóközönség nem feltétlenül ugyanúgy észleli a termék felületén használt motívumból álló megjelölést, mint a szó- vagy ábrás védjegyet, amely a védjegy által megjelölt termékek külső megjelenésétől független megjelölésből áll. Az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozta, hogy mégha a vásárlóközönség a szó vagy ábrás védjegyeket általában azonnal a termék kereskedelmi eredetének azonosító megjelöléseiként észleli is, nem feltétlenül ugyanez a helyzet, amikor a megjelölés keveredik azon termék külső megjelenésével, amelyre a megjelölés lajstromozását kérték.

23 Ebben a tekintetben egyúttal meg kell állapítani, hogy joggyakorlatában a Bíróság úgy ítélte meg, hogy ha a megkülönböztetőképesség megítélésének szempontjai a védjegyek különböző típusainál ugyanazok, akkor ezen szempontok alkalmazásának keretében előfordulhat, hogy az érintett vásárlóközönség nem feltétlenül ugyanúgy észleli az egyes típusokat, és ennélfogva bizonyos típusú védjegyek megkülönböztetőképességének megállapítása nehezebbnek bizonyulhat, mint más típusúaké (lásd a fent hivatkozott Henkel-ítélet 52. pontját; a C-456/01. P. sz. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM egyesített ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 38. pontját; a C-468/01. P. — C-472/01. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM egyesített ügyekben hozott ítélet 36. pontját [az EBHT-ban még nem tették közzé] és a C-473/01. P. sz. és C-472/01. P. sz., Procter & Gamble kontra OHIM egyesített ügyekben hozott ítélet [EBHT 2004., I-5173. o.] 36. pontját).

24 A fentiekben foglaltak alapján a megtámadott ítélet kifogásolt állításai megfelelnek ennek a joggyakorlatnak.

25 Ennek folytán a kifogás nyilvánvalóan nem megalapozott.

26 Következésképpen a jogalap első részét el kell utasítani.

A második részről

A felek érvei

27 A Glaverbel kifogásolja az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 26–30. pontjában lévő azon állításait, amelyek szerint a termék felületén használt motívum:

— mindenekelőtt úgy fogható fel, mint az üveg átlátszatlanságát biztosító technikai eszköz;

— összetett és képzeletbeli jellege miatt — mely inkább esztétikai vagy dekoratív célúnak tűnik — mint megkülönböztetőképességgel rendelkező megjelölés nem könnyen és nem azonnal megjegyezhető az érintett fogyasztók számára;

— nem kelt állandósult benyomást.

28 A Glaverbel előadja, hogy számos lehetséges mintázat létezik, és ezek mindegyike átlátszatlanná teszi az üveglapot. A fogyasztó az üveglapot azon mintázat alapján fogja kiválasztani, amelyik a legjobban tetszik neki. Elsősorban tehát nem úgy fogja fel a mintát, mint az üveglapot átlátszatlanná tevő technikai eszközt. A megjelölés összetettsége és képzeletbeli jellege általában arra a következtetésre vezet, hogy a megjelölés megkülönböztetőképességgel rendelkezik. Az átlagos, jól tájékozott fogyasztó — aki olyan üveglapot vásárol, amelynek a felületén a szóban forgó motívum van — másik helyen látva azonnal felismeri ezt az üveglapot, és azt fogja gondolni, hogy ugyanattól a vállalkozástól származik, még abban az esetben is, ha a motívum részletei összetettek.

29 A Glaverbel szerint az üveg felületén használt motívum mindenekelőtt nyilvánvalóan eredetmegjelölésként, és nem technikai vagy dekoratív jellemzőként fogható fel. Számos védjegy nemcsak mint eredetmegjelölés fogható fel, hanem mint dekoratív alkotóelem is, mivel a fogyasztók ezt így kívánják, és mivel a gyártóknak el kell kerülniük azt, hogy a védjegy — legyen az szó-, ábrás vagy teljesen más típusú — csökkentse a termék vonzerejét. Végül: nem követelhető meg, hogy a benyomás állandósult legyen. A szó vagy ábrás védjegyek maguk is többféleképpen értelmezhetők, de ebből még nem lehet a megkülönböztetőképesség hiányára következtetni.

30 Az OHIM fenntartja, hogy a kifogás — különösen az, hogy a megjelölés főleg úgy fogható fel, mint egy olyan technikai eszköz, amely átlátszatlanná teszi az üveget, és hogy a megjelölés összetettsége megnehezíti az emlékezetbe vésést — elfogadhatatlan, mivel a tények értékelésének bírálatát jelenti.

A Bíróság álláspontja

31 Az EK 225. cikkből és a Bíróság alapokmányának 58. cikkéből következik, hogy a fellebbezés jogi kérdésekre korlátozódik. Ennélfogva a tények értékelése — az

Elsőfokú Bíróság előtt bemutatott bizonyítékok eltorzításának kivételével — nem képez jogi kérdést, és ezért nem tartozik a Bíróságra (lásd különösen a C-280/99. P. — C-282/99. P. sz., Moccia Irme és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2001. június 21-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-4717. o.] 78. pontját és a C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-7561. o.] 22. pontját).

32 Jelen esetben a megtámadott ítélet 26–30. pontjában az Elsőfokú Bíróság konkrétan megvizsgálta a szóban forgó üvegtermékeket.

33 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy bármilyen legyen is a lap felülete, a végtelenségig ismétlődő apró vonalakból álló, a termék nyilvánvaló jellemzőit kifejező motívum összekeveredik magával a termék külső kinézetével, és így mindenekelőtt az üveg átlátszatlanságát biztosító technikai eszközként fogható fel. Ezenkívül megállapította, hogy a lajstromoztatni kívánt motívum összetett, és képzeletbeli jellege miatt inkább esztétikai vagy dekoratív célúnak tűnik. Úgy vélte, hogy a motívum átfogó összetettsége, valamint a termék külső felületén való alkalmazása nem teszi lehetővé sem e motívum különleges részleteinek megjegyzését, sem annak a termék valódi jellemzőinek észlelése nélküli felismerését. Végül úgy ítélte meg, hogy a motívum által keltett benyomás nem állandósult: a látószög, a fényerősség és az üveg minőségének függvényében változik.

34 Az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölés az érintett vásárlóközönség számára, amely magában foglalja mind az építőipari szakembereket, mind a nagyközönséget, nem szolgál a termék eredetének jelölésére.

35 A Glaverbel bírálata annak elismerésére irányul, hogy a fogyasztó a vitás motívumot azonnal és egyértelműen mint a termék eredetének jelölését érzékeli.

36 A bírálat tehát kizárólag arra irányul, hogy vitassa a tények Elsőfokú Bíróság általi értékelését, de eltorzítást megállapító bizonyítékokat nem tartalmaz.

37 A jogalapnak a második része tehát nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

38 A jogalap második részét ennélfogva el kell utasítani.

A harmadik részről

A felek érvei

39 A Glaverbel érvelése szerint figyelembe kell venni, hogy számos védjegyet mint magának a terméknek a formáját lajstromoznak. A Glaverbel megjegyzi, hogy például a termékek vagy üvegek csomagolásai védjegyoltalom tárgyai lehetnek, és lajstromozhatók — még akkor is, ha eredeti rendeltetésük az, hogy tartalmazzák vagy bemutassák a terméket. Jelen esetben a termék külső megjelenése alkotja a termék formáját. Következésképpen: ha a termékek formáját minden további jellemző hiányában is be lehet jegyezni, akkor a védjegyeket — mint a jelen esetben szóban forgót — is lajstromozni kellene, különösen azért, mert a védjegyek különböző típusait azonos módon kell kezelni.

40 Az OHIM azt állítja, hogy a jogalapnak ez a része nyilvánvalóan nem megalapozott, mivel az Elsőfokú Bíróság általánosan soha nem utasította el egy termék felületén használt díszítő motívumból álló megjelölés lajstromozásának lehetőségét.

A Bíróság álláspontja

41 A 40/94 rendelet 4. cikke alapján a termék vagy a csomagolás formája valóban közösségi védjegyoltalom tárgya lehet, ugyanúgy, mint egy mintázat vagy bármely más grafikailag ábrázolható megjelölés. Mindazonáltal ugyanezen rendelkezés értelmében valamely megjelölés csak akkor lehet védjegyoltalom tárgya, ha alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól.

42 A megtámadott ítélet 19. pontjában az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy egy termék felületén használt motívum közösségi védjegyoltalom tárgya lehet, amennyiben alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól.

43 Tehát egyáltalán nem mondta ki ítéletében, hogy egy termék felületén használt motívumból álló megjelölés nem képezheti védjegyoltalom tárgyát.

44 Ennélfogva az érv — amely szerint ha egy forma bejegyezhető, akkor a jelen esetben szóban forgóhoz hasonló védjegyet is be kellene jegyezni — hibás premisszán nyugszik. Ezen indoknál fogva ez az érv nyilvánvalóan nem megalapozott.

45 E körülmények között a jogalap harmadik részét el kell utasítani.

A negyedik részről

A felek érvei

46 A megtámadott ítélet 32. pontjában a Glaverbel kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság — abból az okból, hogy a nyilatkozatok kapcsolódtak a használat révén szerzett megkülönböztető képesség vizsgálatához — nem vette figyelembe az olyan állításokat tartalmazó fogyasztói nyilatkozatokat, mint „amikor a szóban forgó motívumot viselő üveget látom, tudom, hogy meghatározott gyártótól származik". A Glaverbel érvelése szerint még ha a nyilatkozatokat a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdésére alapozott kérelem keretében be is nyújtották az OHIM-nak annak bebizonyítására, hogy a megjelölés jelentős használat révén megkülönböztető-képességre tett szert, ez nem azt jelenti, hogy az Elsőfokú Bíróság az ugyanazon rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapozott kérelem vizsgálata folyamán elutasíthatja ezeket. Az idézett állításból következő érv ugyanis ezen utolsó rendelkezésre alapozott kérelem alátámasztására szolgált. Márpedig ez az állítás semmilyen olyan tényezőt nem tartalmaz, amelyből arra lehetne következtetni, hogy az azt kijelentő személynek tudomása volt a szóban forgó üveglapok széleskörű használatáról. Ellenkezőleg: az állítás egyszerűen a fogyasztó véleményét tükrözte, amely szerint az üveglapoknak van megkülönböztetőképessége.

47 Az OHIM úgy érvel, hogy:

— jóllehet nem elemezte, és nem hasonlította össze részletesen a Glaverbel által felhasznált nyilatkozatokat, szerinte a lajstromozás iránti kérelem során

benyújtott iratokat a fellebbezés keretében nem lehet elfogadni, mivel nem az eljárás korábbi szakasza folyamán nyújtották be őket;

— mindenesetre az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette a szóban forgó dokumentumokban szereplő szakértői véleményeket, és arra a következtetésre jutott, hogy azon felül, hogy a szakértőkre nem tekinthetünk úgy, mint a célpiacot egyedül alkotó személyekre, a fent említett nyilatkozatok nem módosíthatják azon általános észlelés megítélését, mellyel a fogyasztó az üvegre nyomott mintát érzékeli.

A Bíróság álláspontja

48 Az OHIM állításával ellentétben a Glaverbel által felhasznált nyilatkozatokat, amelyeket a Glaverbel A/12. sz. melléklet alatt csatolt a fellebbezéshez, bemutatták az Elsőfokú Bíróság előtt. A nyilatkozatok a keresetlevél A/7. sz. mellékleteként kerültek csatolásra. A szóban forgó dokumentumok bemutatásával szemben felhozott elutasítási oknak nem lehet helyt adni.

49 Ezek a dokumentumok a Glaverbel egyik alkalmazottjának nyilatkozatát, valamint 15 másik — üvegipari szakemberektől és szakújságíróktól — származó nyilatkozatot tartalmaznak. Minden nyilatkozat tartalmazza, hogy a vitás motívumot látva a nyilatkozó lényegében azonnal felismeri, hogy a meghatározott üvegtermék a Glaverbeltől származik. Minden nyilatkozó hangsúlyozza, hogy termékismeretét foglalkozása gyakorlása során szerezte. A legtöbben kiemelik többéves gyakorlati tapasztalatukat és azt, hogy a vitás motívummal ellátott termék régóta van forgalomban.

50 Ezen iratok fényében a megtámadott ítélet 32. pontjában az Elsőfokú Bíróság:

— úgy ítélte meg, hogy a Glaverbel érvelése, amely szerint a fogyasztó azonosítani tudja ezt a megjelölést, mivel ezek a termékek hosszú ideje jelen vannak a piacon, és a szakemberek óhatatlanul felismerik, hogy a szóban forgó módon megjelölt termékek a fellebbezőtől származnak, nem támasztja alá a megkülönböztetőképesség hiányára vonatkozó megállapítását;

— ezt követően kijelentette egyrészt, hogy a szóban forgó érvelés a használat révén megszerzett megkülönböztetőképességhez kötött elemzéshez, és nem a motívum önmagában rejlő megkülönböztetőképességéhez kapcsolódik, másrészt hogy a szakértők — az üvegipar és az építőipar szakemberei — nem egyedül alkotják a szóban forgó termék által érintett releváns vásárlóközönséget.

51 Ezt az indoklást, a nyilatkozatok tartalmát és a nyilatkozók minőségét illetően úgy tűnik, hogy — a Glaverbel állításával ellentétben — az Elsőfokú Bíróság az értékelés után figyelmen kívül hagyta a szóban forgó dokumentumokat, és nem csak abból a formális okból, hogy a dokumentumokat — a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján — a megkülönböztetőképesség használat révén történő megszerzésére alapozott lajstromozás iránti kérelem támogatására mutatták be.

52 Ennélfogva a Glaverbel által felhozott kifogás nyilvánvalóan nem megalapozott.

53 Feltéve, hogy a jogalap vizsgált része tartalmazza azt a kifogást is, amely szerint az Elsőfokú Bíróság a bemutatott dokumentumok tartalmából helytelenül nem arra következtetett, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a nyilatkozatok kibocsátói megerősítették a vitás motívum önmagában rejlő megkülönböztetőképességének a fennállását, elég azt megállapítani, hogy egy ilyen kifogás egyenlő a tények értékelésének vitatásával, és hogy ennek következtében — a bemutatott bizonyítékok eltorzításának bizonyítása híján — a kifogás a fellebbezés keretében nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

54 Ebből az következik, hogy a jogalap negyedik részét szintén el kell utasítani.

55 Végeredményben, mivel a jogalap négy része közül egyik sem fogadható el, a fellebbezést el kell utasítani.

A költségekről

56 Az eljárási szabályzat 69. cikkének (2) bekezdése alapján, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke következtében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Glaverbel pervesztes lett, az OHIM ilyen értelmű kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen eljárás költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) A Glaverbel SA-t kötelezi a költségek viselésére.

Luxembourg, 2004. június 28.

R. Grass

hivatalvezető

C. Gulmann

az ötödik tanács elnöke